



# БІГЛИ КОНІ...

За трьома високими ясенами на перехресті кінчалося село. Далі дорога вела в Малі Млини. Кілька тижнів тому Віталько з мамою їздив до міста – купувати школину форму. Перше село, яке вони проїхали автобусом, і називалося Малі Млини.

З усіх сіл, які проїхав автобус, Малі Млини найбільше сподобалися Віталькові. Не так село, як річка в ньому. Особливо міст. Справжній великий міст – довгий, муріваний, із металевими поручнями обабіч. Не те, що в них, коло маленького ставочка.

І річка широко розливалася з-під мосту, випливала з бурхливого шумовиння піни. А ставу по другий бік мосту і краю видко не було.

І звалися вони разом – річка і став – Бужок.

Віталику, звісно ж, найбільше сподобалося місто. Але воно далеко, їхати до нього довго, а Малі Млини з великою річкою Бужок – ось вони, поряд. Тільки-но рушили автобусом від трьох ясенів скраю села, як одразу ж опинились у Малих Млинах.

Щоправда, автобус ниньки вже пішов уранці, тепер буде аж після обіду. Але ж це зовсім поряд – і річка, і став, і міст...

Після поїздки до міста Віталько весь час мріяв потрапити до Малих Млинів. І ось, мабуть, сьогодні настав такий день. Льонько вже тиждень, як у таборі відпочинку, Федя Халамендрю відвезли до другої бабусі аж під Летичів, – чого ж Віталькові самому нудитись у домі?

І він вирушив у дорогу.

Село скінчилося за трьома ясенами. І саме тут із-за кущів вибіг пес – великий, пелехатий, з обвислими вухами. Вибіг на дорогу й пішов просто на Віталька.

«Що, як вкусить?» – злякався хлопчик.

Він зупинився. Тікати? Ні, здожене. Та й навіщо показувати свій страх?

«Куди ж він може вкусити?»

Хлопчик глянув на свої руки й заховав їх у кишені. От і все, за руки не страшно, а все тіло й так покрите одягом. Хіба собака цього не бачить? Та ж розуміє, що може схопити лише за штани чи сорочку.

Лишилося, правда, відкритим лице. Але ж не настільки, мабуть, він злий, цей пес, аби кусати за щоку чи, скажімо, за вухо. Це ж боляче як буде!

Собака тим часом підбіг до Віталька, зупинився перед ним. Потягнувся вперед мордою, понюхав якраз там, де випиналася в кишені рука. Але ж там штані! Як укусиш? І пес, видно, теж так подумав – махнув хвостом, обминув хлопчика й побіг до села.

Віталько полегшено зітхнув, витяг із кишені спіtnілі руки й рушив далі.

Зараз йому спуститися в долинку, а за тим горбочком – уже й Малі Млини. Правда, щось їх не видко звідси, але це, мабуть, через оті дерева вздовж дороги.

Обабіч соші стиха шелестіли вже восковим стеблом пшениці, білі ромашки стояли веселими зграйками, метелик летів поперед Віталька, сідав на кожну квіточку червоного польового маку. Так услід за метеликом хлопчик і вибрався на горбок. Далі дорога злег-

ка опускалася вниз поміж ясенами і старими липами з вузлатими стовбурами.

Віталько йшов, метелик уже зник у пшеницях, обабіч сюрчали коники, угорі співали жайворонки, а Малих Млинів усе не було. Дорога хилилася вниз, робила довгий плавний поворот. Віталько втомився йти, сонце все дужче припікало, а село не з'являлося. Де ж воно? Тоді вони з мамою так швидко доїхали до нього!..

Віталька охопив розpac. Він то стишивав ходу, то знову пускався хутчій. Он же, он за поворотом уже має бути село!

Дзуменять бджоли у траві, привітно хитають голівками сині волошки, жовтіють кущики цмину. А Малих Млинів усе нема!

Може, вернутися? Але як? Із півдороги? Не дійшовши до Бужка, до великого мосту?

Ні, Віталько не здавався. Він же добре знав: у долині має бути село. Тільки де вона, та долина? Довкола лише поля й дерева над шляхом.

Та ось праворуч зазеленів лісок. О, то це ж за ним уже й село!

І справді, лишень поминув сосновий лісок, як перед ним розгорнулася долина, а на ній – Малі Млини. Як близько було їхати автобусом! І як далеко йти пішки!

Віталько вже ледь переставляв ноги, піт котився йому з лоба. Але він знав, що за цією ось вулицею – міст. Великий міст на великій річці Бужок.

Він ловив на собі цікаві погляди дорослих маломлинців, трохи насторожені – дітей. Але не зупинявся, ішов уперед.

І ось вона – річка! Ось він – міст!

Праворуч, ген-ген, що й оком не дістанеш краю, розкинувся широкий став. На березі й у воді галасували діти.

Віталько подався ліворуч, до металевих поручнів. Схопився за них руками і глянув униз. Пригадав, як вони із хлопцями гасали під містком у своєму селі, і загукав:

– Бігли коні під мостами  
З золотими копитами...

Але й сам ледве почув свій голос. Далеко внизу, з-під містка, вириався могутній потік води. Він гудів так, що глушив усе довкола. Вода кипіла, бушувала, піна металася в різні боки, потім, підхоплена водою, стрімко мчала в річку. Наче коні-велетні великим табуном виривалися з-під греблі, і білі гриви їхні металися навсібіч.

Ті коні мовби підхопили Віталька на свої спини, окутали гривами й понесли на собі. Він стискав поручні, неначе поводи золотих вуздечок...

Додому Віталькові йшлося легко та весело. Він побував коло мосту через Бужок! Він побачив отих чарівних коней із золотими колітами!

Його не лякала довга дорога назад. І справді, скоро вийшов із села й уже проминув лісок.

Раптом почув якийсь шелест позад себе. Віталька наздоганяв велосипедист.

Хлопчик зійшов убік, аби дати дорогу, але велосипедист зупинився коло нього.

– Ти звідки йдеш, Вітальку?

Це був дядько Микола, з їхнього села.

– Із Млинів ідеш? – знову спитав дядько.

Віталько лиш зібрався відказати, що так, але дядько Микола й на цей раз випередив його:

– Сідай, та й поїдемо. Сідай-сідай...

Він підсадив хлопчика на раму.

– Ну, поїхали.

Дорога йшла трохи вгору, але дядько Микола крутив педалі без натуги.

– А ти що, автобусом їхав у Малі Млини? – знову спитав дядько.

– Ні, пішки.

– О, – здивувався той. – Так далеко – і пішки. А чого? До тітки, чи що?

Віталько зайорзував на рамі, щось муркнув у відповідь. Не міг же він сказати, що ніякої тітки в Малих Млинах він не має, що хотів побачити річку, міст і як падає з-під нього вода...